

L'ORDRE DOMINA A BERLIN

Rosa Luxemburg
www.marxists.org

Publicat originalment «Die Ordnung herrscht in Berlin», al n. 14 de Die Rote Fahne, el 14 de gener del 1919:

«L'ordre domina a Varsòvia», participava el ministre Sebastiani el gener del 1831 a la Cambra de París, quan la soldadesca de Paskevic', després del fructífer assalt als suburbis de Praha, envaïa la capital polonesa i començava la llur feina de botxí dels alçats.

«L'ordre domina a Berlín» proclama triomfant la premsa burgesa, proclamen Ebert i Noske, proclamen els oficials de les «tropes victorioses», que són saludades per la turba petit-burgesa de Berlín pels carrers amb mocadors i hures. La glòria i l'honor de les armes alemanya s'han demostrat davant la història universal. Els abans destinats a Flandes i a Argonne han restaurat el llur nom amb una victòria resplendent—damunt 300 «espartaquistes» al «Vorwärts». Els temps de la primera entrada gloriosa de les tropes alemanyes a Bèlgica, els temps del general von Emmich, el conqueridor de Lieja, empal·lideixen davant els fets de Reinhardt i companyia en els carrers de Berlín. Mediadors que havien provat de negociar el lliurament del «Vorwärts» i foren massacrats per la soldadesca governamental amb cops de culata fins fer-ne impossible el reconeixement dels cossos, presoners posats de cara a la paret i colpejats fins a escampar-ne cranis i cervells: qui pensava encara davant fets tan gloriosos en la derrota ignominiosa envers francesos, anglesos i americans? «Espartac» és l'enemic i Berlín el lloc on els nostres oficials poden assaborir la victòria. Noske, el «treballador», és el general que pot organitzar les victòries on fallà Ludendorff.

Qui no pensa en la rauxa victoriosa de l'«ordre» a París, en la bacanal de la burgesia damunt els cossos dels lluitadors de la comuna, els mateixos burgesos que just abans havien capitulat davant els prussians i abandonada la capital del país a l'enemic exterior, mentre giraven cua com a covards! Però davant el famolenc i mal armat proletariat de París, contra les dones i criatures indefenses—com flamejà de nou la virilitat dels fills de la burgesa, de la «joventut daurada», dels oficials! Com aquells decidits fills de Mart que s'havien arronsat davant l'enemic exterior, l'emprengueren amb una crueltat bestial contra indefensos, presoners i caiguts!

«L'ordre domina a Varsòvia!» - «L'ordre domina a París!» - «L'ordre domina a Berlín!». Així ho declaren els comunicats dels guardians de l'«ordre» cada mig segle d'un centre la lluita històrica mundial a un altre. I els «vencedors» exultants no s'adonen que un «ordre» que necessita mantindre's periòdicament a través de cruentes matances es dirigeix inexorablement cap al seu destí històric, la seua caiguda. Què fou aquesta darrera «setmana espartaquista» de Berlín, què ha comportat, que ens ensenya? Encara en mig de la lluita, en mig dels crits de victòria de la contrarevolució, els proletaris revolucionaris han de

valorar l'esdevingut, el procés i els resultats des d'una perspectiva històrica. La revolució no té temps per perdre, es precipita—fins i tot per damunt de tombes obertes, de «victòries» i «derrotes» passades—cap al seu gran objectiu. Seguir conscientment la línia correcta i la seua via és el primer deure dels qui lluiten pel socialisme internacional.

Era d'esperar la victòria final del proletariat revolucionari en aquest conflicte, ho era la caiguda d'Ebert-Scheidemann i l'establiment d'una dictadura socialista? Certament no, quan hom considera tots els moments que decidien la qüestió. El punt feble en la causa revolucionària en aquest instant: la immadura política de les masses de soldats, que encara permeten els llurs oficials d'emprar-los com a enemics del poble amb objectius contrarevolucionaris, això tot sols ja mostra que no era possible una victòria DURADORA de la revolució en aquestes circumstàncies. D'altra banda aquesta immadura dels militars és de fet tan sols un símptoma de la immadura general de la revolució alemanya.

Les regions rurals, d'on venen una gran percentatge de les masses soldats, amb prou feines s'ha vist afectades per la revolució. Berlín fins ara ha restat gairebé aïllat de l'imperi. És cert que els centres revolucionaris de les províncies—a Renània, al litoral, a Braunschewig, a Saxònia, a Württemberg—han estat amb cos i ànima al costat del proletariat de Berlín. Però encara no avancen al mateix pas simultani, no hi ha una unitat d'acció efectiva, que esperonaria incomparablement la decisió i la voluntat de lluita de la classe obrera berlinesa. A més—i aquesta és l'única causa profunda de la manca de preparació política de la revolució—la lluita econòmica, la font vulcànica que pròpiament alimenta la lluita revolucionària de classe, encara es troba en un estadi inicial.

De tot això es desprén que no es podia considerar encara en aquest moment una victòria final i duradora. Vol dir això que la lluita de la darrera setmana fou un «error»? Sí, si parlasses d'un «atac» premeditat, allò que se'n diu un «cop»! Què fou però el punt d'inici de la darrera setmana de lluita? Com en tots els casos anteriors, com el 6 de desembre, com el 24 de desembre: una provocació brutal del govern! Com abans amb el bany de sang contra els manifestats indefensos del carrer Chaussee, com la matança de mariners, aquesta vegada fou l'assalt contra la seua de la policia de Berlín la causa inicial de tots els fets posteriors. La revolució no opera sempre d'acord amb la lliure voluntat, en un camp de batalla obert, d'acord amb un pla acurat dissenyat per «estrategues». Els qui la combaten també poden prendre la iniciativa, sí, i de fet com a norma ho fan més que la pròpia revolució.

Davant els fets de la nova provocació d'Ebert-Scheidemann, els obrers revolucionaris es veieren forçats prendre les armes. Sí, de fet la causa de l'honor de la revolució depenia de refusar l'atac amb totes les energies, per tal d'evitar que la contrarevolució s'animàs a fer nous avenços, i que quedassen tocades els rengles revolucionaris del proletariat i la credibilitat moral de la revolució alemanya en la Internacional.

La mostra immediata i espontània de resistència per part de les masses berlineses fluí amb una energia tan decidida que en la primera ronda la victòria moral la guanyaren els «carrers».

Ara, és una de lleis vitals internes de la revolució que mai no resta inactiva, passiva. La millor defensa és un cop de força. Aquesta regla elemental de tota lluita domina especialment en totes les fases de la revolució. És una demostració de l'instint sa i de la frescor de la força interior del proletariat de Berlín, que no es deixà dur per la posició d'Eichorn en la seua intenció, sinó que ocupà espontàniament els llocs depoder de la contrarevolució: la premsa burgesa, l'oficina oficiosa de notícies, la redacció de «Vorwärts». Totes aquestes mesures foren el resultat de la comprensió instintiva entre les masses que la contrarevolució no acceptaria la derota sinó que faria una demostració general de força.

També ací ens trobam davant d'una de les grans lleis històriques de la revolució que fan miques tota la retòrica i la suficiència dels petits «revolucionaris» de la mena de l'USP, que en cada lluita no fan més que cercar un pretext per eludir-la. Quan el problema fonamental de la revolució s'ha expressat clarament—i en aquesta revolució ho és la caiguda del govern Ebert-Scheidemann com a primera condició per la victòria del socialisme—, aleshores aquest problema fonamental sorgirà de nou amb tota la vigència, i cada episodi individual de la lluita amb la fatalitat d'una llei natural descobrirà del tot aquest problema amb independència de la manca de preparació de la revolució o de la immaduresa de la situació. «Fora Ebert-Scheidemann!»—aquesta consigna sorgeix inevitablement en cada crisi revolucionària com l'única fórmula que resum tots els conflictes parcials, i du per tant tota sola, per la seua lògica objectiva interna, cada episodi de la lluita a un punt culminant, ho volguem o no.

D'aquesta contradicció entre la tasca urgent i la manca de les precondicions per resoldre-la en una fase inicial del desenvolupament revolucionari, les lluites individual de la revolució acaben formalment amb derota. Però la revolució és l'única forma de «guerra»—també aquesta és una seua llei vital peculiar—en la qual la victòria final tan sols es pot preparar amb una sèrie de «derrotes»!

Què ens mostra tota la història de les revolucions modernes i del socialisme? La primera gossira de la lluita de classes a Europa: la revolta dels teixidors de seda de Lió del 1831 acabà amb una forta derota. El moviment cartista d'Anglaterra—amb una derota. L'aixecament del proletariat de París els dies juny del 1848 acabà amb una derota aclaparadora. La comuna de París acabà amb una derota paorosa. Tot el camí del socialisme—quan es consideren les lluites revolucionàries—es ple de clares derrotes. I encara així, la pròpia història avança pas a pas cap a la victòria final! On seríem avui sense cap «derota», de la qual extreure experiència històrica, comprensió, força i ideals! Avui mentre avançam directament cap a la batalla final de la lluita de la classe proletària, ens alçam damunt d'aquestes derrotes, i de CAP en podem prescindir, ja que cadascuna participa en la nostra força i claredat d'objectius.

En oposició directa a la lluita revolucionària hi ha la lluita parlamentària. A Alemanya durant quatre dècades no hem tingut més que «victòries» parlamentària, pràcticament anàvem de victòria en victòria. I el resultat de la gran prova històrica del 4 d'agost del 1914: una derrota política i moral devastadora, una ensulsiada deshonrosa, una bancarrota sense precedents. Les revolucions fins ara no ens han donat res més que derrotes, però aquestes derrotes inevitables suposen garantia rera garantia de la futura victòria final.

Únicament sota UNA condició! La qüestió de per què cada derrota s'esdevé s'ha des repondre: fou perquè l'energia combativa de les masses en ofensiva topà amb la barrera d'unes condicions històriques immadures, o fou la indecisió, la vacil·lació i la divisió interna la que afeblí el propi impuls revolucionari.

Exemples clàssics de tots dos casos són la revolució francesa de febrer d'una banda, i de l'altra la revolució alemanya de març. L'acció coratjosa del proletariat de París de l'any 1848 ha esdevingut font d'energia de classe per tot el proletariat internacional. Els lamentables de la revolució alemanya de març han pesat damunt tot el desenvolupament de l'Alemanya moderna com una llosa. En la història particular de la socialdemocràcia alemanya oficial s'han fet notar fins els fets més recents de la revolució alemanya—fins a la crisi dramàtica que acabam de viure.

Com apareix la derrota d'aquesta anomenada setmana espartaquista a la llum de la qüestió històrica anterior? Fou una derrota sorgida de la col·lisió de l'energia revolucionària tempestuosa amb la maduresa insuficient de la situació, o sorgí, però, de la feblesa i la vacil·lació en l'acció?

De totes dues! El caràcter dual d'aquesta crisi, la contradicció entre l'atac poderós, decisiu i agressiu de les masses berlineses, i la indecisió, descoratjament i vacil·lació de la direcció berlinesa és el tret distintiu d'aquest nou episodi. La direcció ha fracassat. Però la direcció es pot i s'ha de crear de nou des de les masses i amb les masses. Les masses són el factor crucial, són la pedra damunt la qual s'erigirà la victòria final de la revolució. Les masses arribaren al cim, i amb aquesta «derrota» han posat una baula en la cadena de derrotes històriques, que és l'orgull i la força del socialisme internacional. I això és perquè d'aquesta «derrota» brollarà la victòria futura.

«L'ordre domina a Berlín!» Ximples lacais! El vostre «ordre» està fet de sorra. Aviat demà la revolució «s'alçarà de nou en armes» i en horror vostre proclamarà amb trompes:

Jo era, jo sóc, jo seré!